

Cartea lui Daniel - Numărul optzeci și patru

Dezvăluirea celor patru generații ale adventismului laodicean: o călătorie prin paralelismul biblic și testarea profetică

Jeff Pippenger
2024-02-17

Adevărul se statornicește pe mărturia a doi sau trei martori, iar aplicarea celor patru urâciuni din Ezechiel, capitolul opt, ca reprezentând cele patru generații ale adventismului laodicean, este susținută de mai mulți martori. În articolele anterioare s-a arătat că cele șapte biserici din Apocalipsa, capitolele doi și trei, nu numai că reprezentau istoria Israelului modern din vremea apostolilor până la sfârșitul lumii, ci și că acele șapte biserici reprezentau istoria Israelului antic din vremea lui Moise până la vremea lui Hristos.

Biserica din Efes a reprezentat atât biserica creștină timpurie, cât și Israelul antic, de la Moise până la vremea Judecătorilor. Biserica din Smirna a reprezentat perioada persecuției, din vremea ucenicilor până la împăratul roman Constantin, precum și perioada Judecătorilor, când fiecare făcea ce era drept în ochii săi. Biserica din Pergam a reprezentat perioada compromisului, de la Constantin până la instaurarea papalității în anul 538, dar și perioada în care Israelul antic L-a respins pe Dumnezeu și și-a ales un rege, compromițându-se neîncetat cu împărățiile păgâne de care era înconjurat. A patra biserică, Tiatura, reprezentată de Izabela, este perioada stăpânirii papale din anul 538 până în 1798, precum și robia de șaptezeci de ani a Israelului antic în Babilon.

Aceste patru biserici reprezintă, de asemenea, cele patru generații ale Adventismului și constituie o mărturie a aplicării celor patru urâciuni ale lui Ezechiel asupra celor patru generații. Răzvrătirea din 1863 a fost reprezentată de prima generație a Israelului antic, fiind ilustrată de răzvrătirea pricinuită de vițelul de aur al lui Aaron. Prima generație include sfatul dat bisericii din Efes, care identifică faptul că poporul lui Dumnezeu își părăsise dragostea dintâi și trebuia să se pocăiască și să se întoarcă la dragostea dintâi. În 1863, dragostea dintâi, reprezentată de nestematele lui William Miller (adevărurile fundamentale, în special „cele șapte vremi”), a fost pusă deoparte, iar poporul lui Dumnezeu a fost sfătuit să se întoarcă.

Totuși am împotriva ta că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți, așadar, aminte de unde ai căzut, pocăiește-te și fă faptele dintâi; altminteri voi veni la tine curând și voi lua sfeșnicul tău din locul lui, dacă nu te pocăiești. Apocalipsa 2:4, 5.

Milleriții s-au confruntat cu protestantismul apostat, pe care Ieremia l-a numit "adunarea batjocoritorilor", și au așteptat cu răbdare ca vedenia să vină, căci, atunci când avea să vină, nu avea să mintă. "Adunarea batjocoritorilor" era reprezentată de bătrânul proroc care l-a mințit pe prorocul din Iuda, cel ce rostise mustrarea împotriva închinării contrafăcute a lui Ieroboam.

Știu faptele tale, și osteneala ta, și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; și i-ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși; și ai îndurat, și ai răbdare, și pentru Numele Meu ai ostenit și n-ai obosit. Apocalipsa 2:2, 3.

Cea de-a doua biserică, Smirna, a reprezentat perioada de persecuție din biserică creștină timpurie, care a cuprins atât martiri autentici, cât și pe unii care au atras persecuția asupra lor din motive mai puțin sfinte. Ea a reprezentat, de asemenea, vremea Judecătorilor, când fiecare om din Israelul antic făcea ceea ce i se părea drept în ochii săi. Generația de rebeliune care a început în 1888 a identificat o perioadă de persecuție împotriva Spiritului Profetei, a solilor aleși ai ceasului și a Duhului Sfânt. Ea a introdus o perioadă în care bătrânii adventismului laodicean au ales să facă tot ceea ce li se părea drept în ochii lor, după cum mărturisesc bărbați precum Kellogg, Prescott și Daniells.

Cei puțini credincioși din acea vreme aveau să se afle într-o luptă spirituală pe viață și pe moarte cu o clasă de oameni care pretindeau că sunt iudei, dar nu erau. În pozițiile de conducere pe care le dețineau, ei făceau parte din sinagoga Satanei, după cum a mărturisit Sora White, care a arătat că unii erau călăuziți „de îngeri care fuseseră izgoniți din cer”. Ei pretindeau a fi înțelepți, dar erau nebuni. Nu s-a rostit nicio osândă asupra celor înțelepți în acea perioadă, ci un îndemn de a fi credincioși până la moarte. În 1915, ultimele cuvinte pe care Sora White le-a rostit au fost: „Știu în Cine am crezut”, căci fusese credincioasă până la moarte.

Știu faptele tale, necazul și sărăcia ta (dar ești bogat); și știu hula celor ce spun că sunt iudei, și nu sunt, ci sunt sinagoga Satanei. Nu te teme nicideuna din cele ce urmează să le suferi: iată, diavolul va arunca pe unii dintre voi în închisoare, ca să fiți încercați; și veți avea necaz zece zile: fii credincios până la moarte, și îți voi da cununa vieții. Apocalipsa 2:9, 10.

Biserica din Pergam a reprezentat compromisul dintre adevăr și eroare, dintre păgânism și creștinism, în vremea împăratului Constantin, precum și compromisul Israelului antic care a avut loc de-a lungul istoriei regilor. Ea a reprezentat amestecul de adevăr și eroare, care nu poate produce decât eroare. Ea a fost reprezentată de conferința biblică din 1919, în cadrul căreia s-a procedat la publicarea cărții "Doctrina lui Hristos", cu scopul de a crea un mesaj adventist care să se conformeze mai îndeaproape falsei evanghelii a protestantismului apostat. A fost în a treia generație a adventismului când s-au produs marile compromisuri ale adevărului.

În acea generație, începând cu 1919, biserică a început compromisul care a dus la elaborarea Manualului Bisericii. În acea generație, începând cu 1919, biserică a început compromisul care a impus acreditarea atât în școlile de sănătate, cât și în cele de religie. În acea generație a fost inițiată trecerea la Bibliile moderne cu fundament catolic. În acea istorie s-a manifestat disponibilitatea conducerii de a stabili relații cu regimuri deschis anticreștine.

Această practică, care își avea începuturile în timpul Războiului Civil, când conducerea laodiceană a stabilit o relație juridică cu guvernul Statelor Unite, pentru a obține un rezultat mai favorabil pentru tinerii bărbați din biserică ce urmau să fie încorporați în cel mai sângeros război din istoria americană, s-a repetat la începutul Primului Război Mondial, când președintele Conferinței Generale, A. G. Daniells, a purtat discuții cu guvernul german, dându-și acordul ca Germania să încorporeze și să constrângă tinerii să servească în armată, să poarte arme și să nu respecte Sabatul. Acea acțiune a lui Daniells a determinat o separare care a produs diversele grupări desprinse ale Mișcării de Reformă Adventiste de Ziua a Șaptea care există până în ziua de astăzi.

Acel compromis a continuat în Germania nazistă a lui Hitler, iar ulterior în rândul națiunilor care alcătuiau Uniunea Sovietică, și este încă susținut astăzi în regimuri precum cel din China. Compromisul celei de-a treia generații în raport cu arta conducerii statului fusese tipificat de compromisul vechilor regi ai lui Israel și al lui Constantin, așa cum este simbolizat în biserica din Pergam. Acea perioadă a reprezentat, de asemenea, compromisul artei sale de conducere bisericească cu falsa evanghelie a păcii și siguranței, întruchipată de „The Doctrine of Christ” al lui Prescott.

Îți cunosc faptele și unde locuiești, chiar acolo unde este scaunul Satanei; și ții cu tărie Numele Meu și nu ai tăgăduit credința Mea, nici în zilele acelea în care Antipa, martirul Meu credincios, a fost ucis în mijlocul vostru, acolo unde locuiește Satana. Dar am câteva lucruri împotriva ta, pentru că ai acolo pe unii care țin învățătura lui Balaam, care l-a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea fiilor lui Israel, să mănânce din cele jertfite idolilor și să săvârșească desfrânare. Apocalipsa 2:13, 14.

Desfrânarea identifică lucrarea Conferinței Generale prin faptul că s-a aliniat cu națiuni precum Germania nazistă și Uniunea Sovietică, sub pretextul menținerii unor relații de lucru necesare cu guvernele corupte, în timp ce îi neglija pe credincioșii din acele națiuni care sufereau persecuție din partea diverselor regimuri cu care se asociase. Hrana jertfită idolilor reprezenta metodologia falsă a protestantismului apostat și a catolicismului, care era atunci ferm statornicită în universitățile adventismului laodicean, care consimțiseră să fie guvernate de linii directoare ale metodologiilor apostate, atât în religie, cât și în domeniul sănătății.

Isus a ilustrat sfârșitul celei de-a treia generații, precum a făcut și cu începutul, căci El a marcat sosirea celei de-a patra generații prin publicarea, în 1957, a cărții Questions on Doctrine, care a respins în întregime distincția soteriologică fundamentală ce există între adevăr și ideile eronate ale protestantismului apostat și ale catolicismului. Cartea are, desigur, mai multe învățături eronate, dar, în esență, învață că este imposibil să trăiești victorios în Hristos până după ce o persoană este schimbată în mod miraculos la a Doua Venire. Cartea a marcat începutul generației în care cei douăzeci și cinci de bătrâni aveau să se închine soarelui. Sosiseră elementele politice și religioase necesare pentru ca Biserica Adventistă laodiceeană să accepte închinarea de duminică odată cu apropiata lege duminicală.

A patra urâciune din Ezechiel are loc atunci când puținii credincioși din capitolul al nouălea primesc o pecete pe frunțile lor, chiar înainte ca îngerii nimicitori să-și înceapă lucrarea. Vedenia începe în versetul întâi al capitolului al optulea, în ziua a cincea a lunii a șasea, în anul al șaselea. Vedenia începe cu o zi înainte de executarea judecății asupra celor ce se închină soarelui, care este semnul autorității papale, iar numărul numelui lui este „666”.

Lucrarea pecetuirii celor o sută patruzeci și patru de mii a început la 11 septembrie 2001, odată cu atacul asupra fiarei din pământ, înfăptuit de către al treilea Vai al Islamului. Acel atac a mâniat neamurile și a marcat sosirea ploii târzii. Dar ploaia târzie avea să fie recunoscută numai de aceia care aveau să fie călăuziți înapoi la temeliiile Adventismului, pentru a vedea că cele trei Vaiuri ale Islamului sunt un adevăr fundamental. În acel moment, cei care erau călăuziți înapoi la cărările

vechi pe care Ieremia le identifică drept "odihna" (care este ploaia târzie), fie aveau să devină străjeri care sunau trâmbița celui de-al treilea Vai, fie aveau să fie dintre aceia care refuzau să ia aminte la sunetul trâmbiței și, astfel, refuzau să umble pe cărările vechi.

Atunci au fost puși la încercare prin păcatul răzvrătirii tatălui lor din 1863. Chiar în același moment a sosit un mesaj despre dreptatea lui Hristos, care este „îndreptățirea prin credință în adevăr”. Acesta a fost mesajul laodicean al lui Jones și Waggoner, și a fost mesajul lui Ezechiel către oasele moarte și uscate, venit din „cele patru vânturi”, care sunt un simbol al Islamului celui de-al treilea vai („calul mânios” care caută să se dezlănțuie). Acei puțini credincioși au fost apoi puși la încercare prin păcatul răzvrătirii tatălui lor din 1888, pe când îngerul puternic din capitolul optsprezece al Apocalipsei a coborât, când marile clădiri ale orașului New York au fost dărâmate, iar Apocalipsa, capitolul optsprezece, versetele unu până la trei, s-a împlinit.

Au fost apoi puși la încercare în ce privește identificarea mesajului ploii târzii. A fost ploaia târzie o manifestare a puterii lui Dumnezeu ca în veacurile trecute, sau erau manifestările puterii lui Dumnezeu doar în trecut? Cei puțini credincioși au fost apoi puși la încercare prin răzvrătirea tatălui lor din 1919. Modul în care cei puțini credincioși trec prin acele trei încercări determină dacă vor primi pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor sau se vor trezi închinându-se soarelui împreună cu cei douăzeci și cinci de bătrâni ai adventismului laodicean.

Toate răzvrătirile celor patru generații ale adventismului laodicean își găsesc corespondentul în data de 11 septembrie 2001. Acea dată, pe care Isaia a identificat-o drept „ziua vântului de răsărit”, marchează începutul timpului pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, iar timpul pecetluirii este o perioadă de timp. Sfârșitul perioadei a fost ilustrat prin început, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul aceluia lucru. În mișcările finale ale procesului de pecetluire, încercările care au fost reprezentate la începutul perioadei sunt încă o dată repetate.

La 11 septembrie 2001, au sosit încercările pe care nu le-au trecut rebelii Adventismului laodicean, reprezentați de cele patru urâciuni din Ezechiel și de primele patru biserici din Apocalipsa, capitolele doi și trei, marcând începutul unui proces de încercare care conduce fie la semnul fiarei, fie la pecetea lui Dumnezeu, pentru cei care mărturisesc că sunt Adventiști de Ziua a Șaptea.

Conducerea adventismului laodicean a fost prinsă în funiile propriilor înșelăciuni și le este practic imposibil să „recunoască” o repetare a manifestării puterii lui Dumnezeu, așa cum a fost reprezentată de mișcările reformatoare anterioare, inclusiv mișcarea de reformă care a adus adventismul la existență. Bătrânii au risipit și au acoperit doctrinele care sunt reprezentate de giuvaerurile lui Miller cu monede și giuvaeruri contrafăcute. Cufărul Bibliei King James a fost relegat la vremurile limbajului arhaic și înlocuit cu Biblia în limbaj modern, exprimate în terminologia omului păcatului.

Dacă vreunul dintre oamenii din vechime ar fi fost dispus să ia în considerare posibilitatea că solia ploii târzii nu este o solie de pace și liniște, le-ar fi fost practic imposibil să recunoască faptul că manifestările puterii lui Dumnezeu din istoriile sacre trecute sunt cele care identifică în mod specific pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii. Și mai greu de recunoscut pentru ei este că istoriile sacre care identifică cel mai direct pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii sunt

istoriile sacre care împlinesc capitolul trei din Maleahi, căci capitolul trei din Maleahi stabilește că există întotdeauna un sol care pregătește calea pentru venirea deodată a Solului Legământului. Acel sol a fost reprezentat de profetul Ilie, care a proclamat cu îndrăzneală că nu va fi ploaie în vremea lui, decât dacă va veni prin slujirea lui.

Cei șaptezeci de bătrâni ai lui Ezechiel ar socoti ridicol să admită că pretenția lor de a fi Templul Domnului era neîntemeiată și că, de fapt, ea reprezenta pretenția unui popor care era trecut cu vederea, așa cum via a fost dată celor ce aduc roade vrednice de vie. Mesajul celui de-al treilea Vai, solul care pregătește calea, cântarea viei, toate mărturisesc împotriva tradițiilor și obiceiurilor în care își puseseră încrederea și reprezintă un obstacol aproape insurmontabil în calea recunoașterii ploii târzii.

Încheierea pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii manifestă aceleași încercări pentru cei care au pretins că „recunosc” rolul Islamului celui de-al treilea Vai. „Sporirea cunoștinței” care a lansat mișcarea millerită a început la sfârșitul perioadei de „șapte vremi” în 1798. „Sporirea cunoștinței” care a lansat mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii a început la sfârșitul unei perioade simbolice de „șapte vremi” (o sută douăzeci și șase de ani), în 1989. În cursul acelor o sută douăzeci și șase de ani de apostazie în escaladare, adventismul laodicean a ajuns la a patra și ultima sa generație.

În a treia și a patra generație, o națiune sau un popor își umple paharul timpului de probă, iar acel timp a sosit acum. „Sporirea cunoștinței” din cartea lui Daniel, reprezentată de Râul Hidechel, este, de asemenea, cunoașterea care este sporită atunci când Apocalipsa lui Isus Hristos este desigilată chiar înainte de închiderea timpului de probă.

Vom trata ultimele trei capitole ale Cărții lui Daniel în articolul următor.

Se apropie cu pași repezi zilele când vor domni marea perplexitate și confuzia. Satana, îmbrăcat în veșminte de înger, va amăgi, dacă va fi cu puțință, chiar pe cei aleși. Vor fi mulți dumnezei și mulți stăpâni. Orice vânt de învățătură va sufla. Aceia care au adus omagiul suprem „științei pe nedrept numită astfel” nu vor fi atunci conducătorii. Cei care s-au încrezut în intelect, geniu ori talent nu vor sta atunci în fruntea rândurilor. Ei nu au ținut pasul cu lumina. Celor care s-au dovedit necredincioși nu li se va încredința atunci turma. În ultima lucrare solemnă, puțini oameni de seamă vor fi angajați. Ei sunt autosuficienți, independenți de Dumnezeu, și El nu-i poate folosi. Domnul are slujitori credincioși, care, în timpul zguduirii, al încercării, vor fi scoși la iveală. Sunt acum ascunși unii prețioși care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal. Ei nu au avut lumina care a strălucit asupra voastră cu o strălucire concentrată. Dar se poate ca, sub un exterior aspru și neatrăgător, să fie dezvăluită strălucirea curată a unui caracter creștin autentic. Ziua privim spre cer, dar nu vedem stelele. Ele sunt acolo, fixate în tăria cerului, dar ochiul nu le poate distinge. Noaptea le contemplăm strălucirea lor adevărată. Mărturii, volumul 5, 80, 81.